

HALKLARI TESLİM ALMA PROJESİ OLARAK 'BÜYÜK ORTADOĞU'

Batılı emperyalistlerin Ortadoğu'yu "hizaya getirmek" için ileri sürdükleri "proje"lerin tarihi, epey eskiye dayanır. Devasa enerji kaynaklarının yanı sıra, "Eski Dünya"nın merkezindeki konumuyla Ortadoğu, emperyalist/sömürgeci hesaplarda daima ön planda oldu. Öyle ki; başka bölgelere yönelik askeri/politik hamlelerde dahi hesaba katılmaması mümkün olmuyordu.

Tarih boyunca her sömürgeci/emperyalist "proje", hedef bölgenin ve giderek dünyanın "hoşuna gidecek" söylemlerle süslenmeye çalışıldı. Afrika'dan Latin Amerika'ya dek; yağma ve soykırımlar önce "medeniyet", daha sonra "demokrasi" götürmek adına yürütüldü.

Ortadoğu, son yüz yıldır bu söylemin aralıksız kullanıldığı bir bölge. İstisnasız tüm Batılı sömürgeciler, bölgenin stratejik/ekonomik önemini kavradıkları ölçüde, Ortadoğu'ya "demokrasi, hak/hukuk" götürmek için "yanıp tutuşur" oldular.

Bundan iki yüz yıl önce, 1789'da, Napoleon orduları Mısır'ı işgal ederken, İmparator, "demokrasi aşkını" gösteren bir bildiri yayınlamıştı. Mısırlı tarihçi El Gabarti'nin aktarımına göre, bildirin ilk maddesi şöyle: "Fransız otoritesi adına, hürriyet ve eşitlik temelinde, Fransız Ordusu Komutanı Bonaparte'nin mesajıdır: Mısır'ı kontrol eden şefler, Fransız toplumunu aşağılamakta, Fransız tüccarlara adaletsiz davranmakta, onları çeşitli yollarla zarar ve tehlikeye uğratmaktadır... Bugünden itibaren hiçbir Mısırlı, toplumda yükselemekten dolayı şikayet etmeyecektir. Bilim adamları ve ülkenin en zeki insanları ülkeyi yönetecek, bu da Mısır'daki durumu düzeltecektir."

Unutmadan ekleyelim; bildirin ikinci maddesinde şöyle denilir: "Fransız askerlerine karşı ayaklanan her köy, yakılacaktır."

Amerikan emperyalizminin, "Büyük Ortadoğu Projesi" (BOP) ile, Napoleon'dan çok farklı bir niyet içinde olduğuna dair bir emare yok. Aksine o; Afganistan ve Irak'ı işgal edip on binlerce insanı öldürerek, 55 yıldır süren Filistin işgaline tam destek vererek, Kosova'yı cehenneme çevirip Yugoslavya'yı parçalayarak, son örnekleri Pakistan, Gürcistan ve Haiti olmak üzere sayısız ülkede darbe tezgahlayarak, kanlı sicilini gözler önüne sermiştir. Bu nedenle; ne "Büyük Ortadoğu"da, ne de başka bir bölgede, Washington'un "iyi niyetli" hareket ettiğini söyleyebilecek tek bir namuslu kişi bulmak mümkün değildir.

Henüz resmen ortaya konulmamış, hatta adı bile sık sık değiştirilmekte olan BOP'a ilişkin ipuçları, onun da özünde "yeni bir fetih projesi" olduğunu gösteriyor. Ancak bağlamı, boyutları, hedef aldığı coğrafyanın genişliği ve olası etkileri göz önüne alındığında, onun "modern bir Napolyon bildirisinden ibaret olduğunu düşünmek, yanılığ olacaktır.

Öyleyse, BOP'u daha yakından incelememiz gerekiyor.

HELSINKİ MODELİ

ABD'nin bu projeyi somutlaştırmaya Irak işgali ile birlikte, hatta işgalden önce başladığını söylemek yanlış olmayacaktır. İşgalin ardından kapalı kapılar ardında yürüyen "BOP diplomasisi", kamuoyuna ilk defa 9 Şubat 2004'te, Washington Post gazetesi aracılığıyla taşındı. 10 Şubat tarihli Evrensel'in aktardığına göre, plan, "Kuzey Afrika, Ortadoğu, Güneydoğu Asya ve Kafkasya" olarak tanımlanabilecek (Avrupalı emperyalistlerin BOP'a yönelik tutumlarına bağlı olarak, Balkanlar'ı da eklemek isabetli olacaktır) geniş bir coğrafyada kapsamlı bir "değişim" öngörüyordu.

Washington Post, planın, "Sovyetler Birliği'nin çökertilmesinde büyük rol oynayan" 1975 Helsinki Anlaşması'nı model aldığını ekliyordu. Söz konusu anlaşma ile, "insan hakları, özgürlük ve demokrasi" gibi kavramlar, sosyalizme karşı birer propaganda ve baskı unsuru olarak kullanılmaya başlanmıştı. Böylelikle, 1960'lara dek esas olarak sosyalizm ve uluslararası proletaryanın, kapitalizmin gerçek niteliğini teşhir amacıyla ve gerçek içeriklerine uygun olarak kullanmakta olduğu kavramlar, "resmen" emperyalist burjuvazinin "mülkiyetine" geçirilmekteydi.

ABD, Varşova Paktı ülkelerine de kabul ettirdiği bu anlaşma ile, "insan hakları, demokrasi ve özgürlükler" alanında kapitalizmin sosyalizme "üstün" olduğunu ve giderek, sosyalizmde ne özgürlük, ne de demokrasiden bahsedilemeyeceğini SSCB'ye adeta onaylatmıştı. Helsinki Anlaşması'na dayanarak Varşova Paktı ülkelerinde "muhalif hareketler" örgütlenmiş, kimi aydın çevreler satın alınmış ve Sovyet sistemine karşı "beşinci kol" faaliyeti yürütülmüştü.

O dönemde de ABD, asıl derdinin demokrasi falan olmadığını elbette itiraf etmiyordu, ama aradan geçen bunca yıldan sonra, Helsinki Anlaşması'nın "SSCB'nin çökertilmesinde önemli rol oynadığını" Washington Post gibi bir kaynaktan okumak, gecikmiş bir itiraf olarak görülmeli.

BOP ile ilgili ilk açıklama, ocak ayında, ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney tarafından Davos'taki Dünya Ekonomik Forumu kürsüsünden yapıldı. Cheney, aralarında Başbakan Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün de bulunduğu topluluğa, "Özgürlük için cephe stratejimiz, Büyük Ortadoğu çapında reform için çalışan ve bedel ödeyenlere destek vermemizi gerektiriyor. Özellikle Avrupalı demokratik dost ve müttefiklerimizi, bu çabaya katılmaya çağırıyoruz" diye sesleniyordu. Esasen askeri bir terim olan "cephe" ifadesine özellikle dikkat çekeriz.

PIYASA REJİMİ VE DİNDE 'REFORM'

İşin perde arkasında ise, halen devam eden yoğun bir diplomasi bulunuyor. Avrupa devletleri ile görüşmeler çoktan başladı. Amerikalı yetkililer, yaz aylarına kadar bir "master plan" hazırlanmasını öngörüyor. Bu plan; Haziran 2004'te yapılacak olan G-8, NATO ve Avrupa Birliği zirvelerinde masaya yatırılacak. Batılı emperyalistler arasındaki pazarlıklar ABD için olumlu sonuç verirse, planın asıl "muhabatı" olan "Büyük Ortadoğu"daki Amerikan uşağı rejimlerin "oluru" istenecek.

Medyaya yansıdığı kadarıyla, BOP, ortak özelliği "İslam dini" olan geniş bir coğrafya için hazırlanan bir "siyasi/ekonomik değişim" reçetesi. Bu reçetenin maddeleri arasında "insan hakları ve kadın haklarının geliştirilmesi", "demokrasinin yerleştirilmesi" ve elbette, "serbest piyasa rejiminin tesisi" öne çıkıyor.

Sadece kapalı kapılar ardında tartışılan ek bir madde ise, "İslam dininin reforme edilmesi"! ABD, sunduğu reçeteleri kabul eden rejimleri, 2. Dünya Savaşı sonrasında Batı Avrupa ve Türkiye'yi Washington'a bağlamak için kullanılan "Marshall Planı" benzeri bir "ekonomik/askeri yardım" planıyla ödüllendirecek.

Pazarlarını Batılı tekellere açmayı ve özelleştirme programlarını hızlandırmayı kabul eden devletlere, ek olarak "mali yardım" ve "siyasi angajman" önerilecek. Bu devletlerin Dünya Ticaret Örgütü'ne girmesi kolaylaştırılacak ve askeri alanda "Batı'nın güçlü şemsiyesi"nin altına olmasa da, kenarına ilişmelerine olanak tanınacak. Planı kabul etmeyen devletlerin; diplomatik ve/veya askeri yöntemlerle "hizaya getirilmesi" söz konusu olacak. BOP'un, Ortadoğu'da öncelikli olarak tartışılan iki dikkat çekici -ve bağlantılı- yönü bulunuyor:

1. Filistin ve Irak işgalleri, sanki "ilelebet sürecekmış" gibi ele alınmaktadır.

2. Şeriat rejimi ile yönetilen, işkencenin yasal sayıldığı ve hükümet toplantılarından 'suikast kararları' çıkan tek ülke olan, 55 yıldır Filistin halkını işgal altında tutan İsrail, "Ortadoğu'nun kalbindeki tek demokratik devlet" olarak sunulmaktadır.

Buna mukabil, Amerikan-İngiliz postalları altında çığnänen Irak'ta, "demokrasinin hızla geliştiği" öne sürülmektedir.

BÖLGENİN EN ZAYIF ANINDA...

BOP'un "demokrasi" maskesini sıyırmak için, hangi şartlar altında ortaya atıldığını incelemek gerekiyor. Bu şartları şöyle özetleyebiliriz:

- Filistin sorununun, "uluslararası toplum" tarafından adil bir biçimde çözülmesine dair hiçbir umut yoktur. Aksine, Filistin halkı ve onun meşru lideri Yaser Arafat, fiilen "terörist" ilan edilmiştir. Filistin'in bağrında örülen dev utanç duvarı, bütün bir halkı "açık cezaevi"ne hapsetmekte, Filistinli liderler füzelerle katledilmekte, milyonlarca insan işsizlik, açlık ve yoksulluğa itilmekte, başını kaldıran yok edilmektedir. ABD, kendisinin de üye olduğu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin son elli yıl içinde aldığı onlarca kararı dahi çiğnemektedir.

- Ortadoğu'nun çözülmemiş bir diğer büyük meselesi olan Kürt sorunu adeta içinden çıkılmaz hale getirilmekte; özellikle Kuzey Iraklı Kürt liderlerin Amerika'nın kanatları altına girmesi nedeniyle, bölgede Kürtler ile diğer halklar arasındaki gerilim tehlikeli bir biçimde artmaktadır.

- Irak topraklarının işgal altına alınması ve Suriye gibi komşu ülkelere yönelik askeri saldırı tehditleri ile, Arap ve Ortadoğu halkları güçten düşürülmek istenmektedir.

- "Büyük Ortadoğu" adı verilen bölge, Fas'tan Pakistan'a, Yemen'den Afganistan'a dek, büyük bir kargaşa ve umutsuzluk içindedir. Yoksulluk, işsizlik, ekonomik ve siyasi krizler kronikleşirken; ulusal ve dini ayrımlar, hemen her bölgede tehlikeli bir kutuplaşmaya doğru ilerlemektedir.

Kısacası bölge, tarihinin en güçten düşürülmüş dönemini yaşamaktadır. ABD, böylesi bir dönemde "öldürücü hamleyi" yaparak, bölge üzerinde denetimini tahkim etmek, askeri/ekonomik/siyasi, elindeki bütün araçları sonuna dek kullanıp halkları köleleştirmek istemektedir.

BOP, bu "öldürücü hamle"nin adıdır.

PEREZ'İN DE PROJESİ VARDI

BOP ile ilgili zamanlamayı daha iyi açıklayabilmek için, Irak'ın yerle bir edildiği 1991 Körfez Savaşı'na dönmek gerek. Bir milyona yakın Iraklı'nın katledildiği o dehşet verici saldırıdan hemen sonra, dönemin İsrail Başbakanı Şimon Perez, elbette Washington'dan gelen işaretle, "Yeni Ortadoğu İnisiyatifi" adlı bir plan ileri sürmüştü. Plan, Irak saldırısı ile darmadağın edilen Arap dünyasına, "İsrail ile normal ilişkiler kurulmasını" öneriyordu. Petrol şeyhliği Kuveyt işgal edildi diye Irak'ın üzerine yüz binlerce ton bomba yağdıran Amerika, Filistin işgalinin sürmesine onay vermekle kalmıyor, bu onayı bütün Arap ülkelerinin vermesi için bastırıyordu!

Arap dünyasının o zayıf döneminde; ABD-İsrail ikilisi stratejik bir başarı elde etti ve "İsrail sorunu"nu Filistin'den ibaretmiş gibi kabul ettirmeyi başardı. İlerleyen süreçte, Arap devletleri ve Batı'nın da bastırmasıyla Filistin, "Oslo barışı"nın altına imza attı. Bu "barış"ın sonuçları çok iyi biliniyor: Filistin halkının en temel ve vazgeçilemez talepleri bitmek bilmeyen müzakerelerde "kaybolurken", Filistin toprakları üzerindeki ekonomik, siyasi ve askeri denetim, işgalci devletin elinde kalmaya devam etti. Filistin halkı üç buçuk yıl önce bu "barış oyunu"na yeter deyip inisiyatifi bir kez daha eline aldığı anda ise, bütün dünyanın gözleri önünde her gün yeni bir katliam yaşamaya başladı.

Filistin terörize edilirken, "İsrail sorunu"nun diğer bir önemli unsuru olan Suriye ve Lübnan işgalleri, bir kenara itildi. İsrail halen, Lübnan'da Şebaa Çiftlikleri bölgesi ile, Suriye toprağı olan Golan Tepeleri'ni askeri işgal altında tutmakta, dahası bu toprakları ilhak etme niyetini açıkça ifade etmektedir. On üç yıl önceki ilk Irak saldırısının ardından "masaya oturtulan" Arap dünyası ise, halen bu sorunlar yokmuş gibi davranmaya devam ediyor. (Suudi Arabistan'ın, masaya sunmak için fırsat kolladığı son 'barış planı' uyarınca İsrail, Filistin topraklarından çekilecek ve bunun karşılığında Arap dünyası tarafından 'normal bir devlet' olarak kabul edilecektir!)

"İsrail sorununun" bir diğer unsuru olan kitle imha silahları da, dünyanın gündeminden çıkmış bulunuyor. Son bilgilere göre İsrail, elindeki nükleer silah stokuyla İngiltere'yi dahi geçerek, dünyanın en büyük üçüncü nükleer gücü haline gelmiştir!

"Yeni Ortadoğu İnisiyatifi"nin dolaylı sonuçları da var elbette. Bunlardan en önemlisinin, "Filistin sorunu çözülüyor" deme fırsatı bulan Türk burjuvazisinin, İsrail ile girdiği "stratejik ittifak" olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Filistin sorunu her geçen gün ağırlaşmaktadır, ama bu lanetli ittifak, derinleşerek devam etmektedir.

HALKLARI TESLİM ALMA PLANI

Bu anlamda BOP, bölgenin, özellikle de Arap-İslam dünyasının demoralize edildiği bir dönemde, bölge dışı güçler tarafından hazırlanan, geçmişteki emsallerinden çok daha cüretkâr bir "teslim alma" planıdır. Mısır gazetesi El Ahram'dan Celal Emin'in ifadesiyle: "BOP, bölgenin teröre eğilimini azaltmaktan ziyade artıracaktır. Çünkü bu proje, bölgenin ABD ile ilişkisini kuvvetlendirecek, ilişkiyi daha da dengesiz hale getirecektir... Özgürlük ve demokrasi lafları, Irak işgalini daha hoş kılacaktır. Kadın haklarını geliştirmek ve cehaleti yenmek adına eğitim sistemini değiştirmek, öğrencileri İsrail ile işbirliği fikrini kabule alıştıracaktır. ABD fonları ile kurulacak televizyon kanalları, Amerikan ve İsrail mallarını satacaktır. Planda ifade edildiği üzere bir Ortadoğu Kalkınma Bankası kurulması ile İsrail, bölgenin petrol gelirinin dağılım ve paylaşımında, ayrıca bölgeye gelen yabancı yardımın dağıtılmasında söz sahibi olacaktır." (1 Nisan 2004)

BOP'un Filistin halkına vaad ettiklerini ise, Muhammed Sid-Ahmed'den okuyalım: "Ortadoğu'nun coğrafi sınırlarının genişletilmesi, Filistin sorununun önemini seyrelterek, onu Ortadoğu siyasetindeki merkezi konumundan çıkartmayı, geniş bir bölgedeki birkaç 'sıcak mesele'den birine indirgemeyi amaçlamaktadır. Dahası, Washington'un terörizm fikri sabiti dikkate alındığında, Filistin mücadelesi, terörizmin bir örneği olarak sınıflandırılabilir. Böylesi bir bakış açısı, Usame Bin Ladin ile Yaser Arafat arasında hiçbir ayırım gözetmeyecek ve mantıki sonucuna götürüldüğünde, Oslo Anlaşması'nı bir kurtuluş hareketinin lideri ile değil, bir terörist ile yapıldığı için geçersiz sayacaktır... Eğer Filistin mücadelesi meşru bir direniş değil rastgele terörizm ise, İsrail de kendisini korumak için her şeyi meşru olarak yapabilecektir: Masum sivilleri öldürmek, evleri yıkmak, ayırım duvarı yapmak ve toprak işgal etmek. Filistinli eylemcilerin sistematik olarak öldürülmesi, devlet terörü değil meşru müdafaa olarak görülecek, terörist tehdide karşı yürütülen küresel mücadelenin bir parçası olarak ele alınacaktır. Nihayet, Filistin mücadelesini terörizmle eş tutmak, onun ideolojik karakterini yok ederek saf yıkıcı bir hareket olarak gösterilmesine yol açacaktır. Bu da, İslam'ın imajını lekelemek ve Huntington'un Medeniyetler Çatışması teorisini doğrulamak için kullanılabilir. Huntington, İslam ile Yahudi-Hıristiyan dünyası arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğunu söylüyordu." (Al Ahram Weekly, 26 Şubat 2004)

HASTALIKLI KAFALAR

Sid-Ahmed, "medeniyetler çatışması" vurgusu ile önemli bir noktaya temas ediyor. Ancak BOP'un "bu yönde kullanılabilirliği" ifadesi fazlaca iyimserdir. BOP, zaten özel olarak "bu iş için" yaratılmıştır! Geçtiğimiz yılın ekim ayında, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in bir "iç yazışması" Amerikan basınına sızdırılmıştı. Rumsfeld, kurmaylarına şu soruyu yöneltiyordu: "Medrese ve mollaların her gün eğittiği ve konuşlandırdığı teröristlerden daha fazlasını yakalıyor, öldürüyor veya caydırıyor muyuz?" Tek başına bu soru, Amerikan yönetiminin "terörle mücadele"yi aynı zamanda bir "Haçlı Seferi" olarak ele aldığını kanıtlamaktadır. Gerçekten de, ABD yönetiminin çeşitli seçkin isimleri, 11 Eylül 2001'den bu yana kafayı "İslam"a takmış durumda! 20 Eylül 2002'de, 11 Eylül saldırılarından bir yıl sonra hazırlanan ABD Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi'nden birkaç cümle: ""İslam dünyasının geleceği gibi konularda karşıt değer ve fikirler arasında bir muharebe başlamıştır. Bu muharebe; diplomasi, ekonomik yardım, IMF ve Dünya Bankası gibi araçlar eliyle yürütülecektir."

New York Times gazetesinin Bush'çu yazarı Thomas Friedman, 10 Ağustos 2003 tarihli makalesinde, "Batı, İslam ile askeri bir savaşı engelleyecekse, İslam içinde bir fikirler savaşı yaşanmalı" diyordu. Aynı "fikir", bir Washington Post yazarı tarafından şöyle ifade ediliyor: "Amerikalılar, bu mücadelenin dini bir iç savaş olduğu gerçeğinden kaçamaz. Bu savaş; İslam'ın içinde kazanılacak veya kaybedilecektir." ("İslam'ın İç Savaşı", Jim Hoagland, 3 Mart 2004)

Bush'un, Rumsfeld'in, Perle'ün ve diğer Amerikalı yetkililerin bu yöndeki sayısız demecini alt alta dizdiğimizde, ortaya bir "Medeniyetler Çatışması" reçetesi çıktığı inkar edilemez. "Büyük Ortadoğu" nun ana gövdesini teşkil eden İslam ülkeleri içinde yeni kargaşa ve iç çatışmalar çıkarmak ve bunu, dini temelde gerçekleştirmek.

Rumsfeld'in "medrese teorisi" veya Irak'a binlerce Hıristiyan misyoneri gönderilmesi, bu amaca işaret etmektedir. Öyleyse; Amerikalıların son bir yıl içinde "Sünni-Şii" ayrımına gösterdiği yoğun ilgi, sadece Irak işgalinin yarattığı sorunlarla açıklanamaz. Bush yönetimi, bölge halkları için en tehlikeli "arı kovanlarından" birine çomak sokmaktan çekinmemekte, yaraları hâlâ kapanmamış olan Sünni-Şii bölünmesini kaşımaktadır. Bakın, Türk kökenli bir "nüfuz casusu", patronlarını nasıl bilgilendiriyor: "İslam tarihinin son 1300 yılına, bu iki kesim arasındaki çatışma damga vurmuştur. Bir grubun siyasi egemenliği, hemen her zaman, diğer grubun baskıya uğramasını getirmiştir. Ortadoğu'daki Sünni ve Şii Müslümanlar, birbirlerine kuşkuyla bakmaktadır. Birçok durumda karşılıklı nefret, Müslüman olmayanlara yönelik nefret kadar derindir." (Soner Çağaptay, Daily Standard, 1 Mart 2004)

1300 yıllık bu felç edici bölünmeyi kullanmak, ABD'nin İslam ülkelerini "kıvama getirme" amacıyla elverişli bir araçtır. Irak'ta yaşanan gelişmeler, bu ülkenin, yaygın bir Sünni-Şii çatışmasının tetiklenmesinde "pilot bölge" seçildiği kuşkusunu uyandırıyor. Geçtiğimiz Aşure günü Irak ve Pakistan'da yaşanan kanlı bombalı saldırıları unutmak mümkün mü?

Neyse ki Iraklı Araplar; 1900'lerin başındaki İngiliz sömürgeciliğine karşı edindikleri deneyimin de ışığında, bugüne dek bu oyuna gelmediler. Ancak önümüzdeki dönemde, Sünni-Şii ayrımını derinleştirmek için bu ülkede veya başka bölgelerde yeni, kanlı provokasyonların devreye sokulacağından kuşku duyulamaz. Şii ve Sünni emekçilerin, birlikte Amerikan-İngiliz işgaline karşı ayağa kalktığı nisan ayı başlarında, El Kaide'den geldiği belirtilen bir mesajda savrulan tehditler, demek istediğimizi daha iyi anlatacaktır: "Düşman Irak'ı ele geçirmek için Şiileri Truva Atı olarak kullandı. İmamlarını doğramaya devam edeceğiz, kellelerini uçuracağız!"

AKP, FETTULLAH HOCA VE BOP

ABD "konsepti", elli yıl boyunca Sovyetler Birliği'ne karşı bir kalkan olarak kullanılan Türkiye'yi, bu kez sadece coğrafi bakımdan değil, "sosyolojik" olarak da BOP'un merkezine oturtmaktadır.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ocak ayında Washington'a gerçekleştirdiği ziyarette, Bush'un Erdoğan'a "bölgede BOP'un reklamını yapın" mesajını verdiği biliniyor. Zaten bu ziyaretin ardından Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, her vesileyle Amerikan projesinin faydalarından dem vuran bir çizgiye oturdular.

Arap gazetelerinde, Türkiye'nin "İslam dünyasının geri kalanına din adamları ihraç edeceği", bu ihraç mallarının "İslam'ın reforme edilmesi" yönünde faaliyet yürüteceği yönünde pek çok haber ve yorum yayınlandı. Zaman gazetesinde 11 gün boyunca pehlivan tefrikası gibi yayınlanan Fethullah Gülen söyleşisinde de, bu dolar Müslümanının, dünyanın dört bir tarafındaki meşhur okulları ile, "alternatif medreseler oluşturma" yönünde kullanılacağına dair pek çok emare bulmak mümkündür. Amerika'da bir kez daha hidayete ermiş görünen "Fethullah Hoca"nın sözlerinden bazı alıntılar, ne demek istediğimizi açıklayacaktır: "Müslümanlar çıkıp demeliydiler; 'Hakiki Müslümanlıkta terör yoktur.'... Kimse intihar komandosu olamaz... Bana göre İslam dünyası diye bir dünya yok. Müslümanların yaşadığı yerler var. O da kültür Müslümanlığı... Dünyada en nefret ettiğim insanlardan bir tanesi Bin Ladin'dir. Çünkü Müslümanlığın aydınlık çehresini kirletmiştir... Bir arkadaşımız İsrail'e gitmişti. Biraz Filistin'de de kaldı. Bana çok enteresan bir şey anlattı. Orada doktora yapan çok akıllı bir arkadaş. 'Beş altı ay kaldım İsrail'de. Bir barış organizasyonunun yönetim kuruluna girmem için bana teklifte bulundular.' dedi. 'İsraililer tarafından teklif edildim' diyor. 'Orada bir Filistinli mani oldu buna. Gördüm ki o Filistinli bir silah tüccarı. Bu kavganın devamını istiyor. Alış verşi var o işte. Belki başa yakın çok insanlar da aynı şeyi düşünüyorlar' dedi. Dolayısıyla birileri bu türlü hadiseleri hep canlı tutmak suretiyle bir yere varmak istiyor."

Elli beş yıllık İsrail işgalini "Filistinli silah tüccarının kârı"na indirgeyen, bu ve diğer bütün sorunlardan dolayı "Müslüman"ı sorumlu tutarak zaten ayyuka çıkmış olan aşağılık duygusunu daha da artıran Fethullah Hoca'nın, bir bildiği vardır elbette!

TÜRKİYE İSLAM CUMHURİYETİ!

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in Türkiye'yi "İslam Cumhuriyeti" olarak nitelemesi, bu bağlamda yerine oturuyor. Eğer Türkiye, hedef alınan ülkelere "model" gösterilecekse, onun "laik-demokratik" niteliği değil, "İslami" kimliği ön plana çıkarılacaktır! Washington'u arkalarına alan AKP Hükümeti yetkilileri, bu ve benzer ifadelerden hoşnut olduklarını gizlemiyorlar.

ABD, Türk egemen sınıflarını "BOP"a kazanmak amacıyla sadece hükümet nezdinde değil, ordu ve diğer düzen partileri nezdinde de yoğun bir faaliyet yürütüyor. Amerika'ya çağrılan generallerden birinin, "BOP, takdire şayan bir proje" demesi (7 Nisan 2004, Evrensel) bu faaliyetin meyve vermekte olduğunun göstergesi. Vakit gazetesine inanılacak olursa, İsrail'de muhalefette bulunan İşçi Partisi'nin lideri Şimon Peres (hani şu "Yeni Ortadoğu Projesi"nin mimari!) 14 Şubat'ta Ankara'da sosyal demokrat liderlerle BOP'u görüşmüştür! Aynı Peres, temaslarının ardından Fethullah Gülen'e yakın STV ekranlarına çıkarak, "Türkiye'nin İslam dünyası için model olduğunu, bölgede kilit rol oynayabileceğini" söyledi. Siyonist lider, Fethullah Hoca'nın ondan da ileri giderek "İslam dünyası falan yoktur" diyeceğini bilemezdi elbette!

BOP, sadece diplomasiden, ekonomik "yardım"dan, "eğitim"den ibaret değil tabii. Bu araçların yetmediği yerde, devreye çıplak zorun sokulması gerekiyor. Batılı emperyalistleri elli yıl boyunca Sovyetler Birliği'ne karşı Amerikan çatısı altında tutmuş olan NATO, burada devreye girmekte.

NATO'NUN YENİDEN İNŞA PLANI

Revizyonist blokun çöküşünden önce NATO'nun asli görevi "Sovyet tehdidi" ile uğraşmak olmakla birlikte, bununla bağlantılı çok önemli bir görevi daha bulunuyordu. ABD, bu dev askeri ittifakı, "Almanya'yı aşağıda, Rusya'yı ise Avrupa'nın dışında tutmak" için kullanmaktaydı. Varşova Paktı'nın dağılmasından sonra, NATO'nun varlığı için hiçbir resmi koşul kalmadığı halde, bu saldırı aygıtının ayakta tutulmasının en önemli nedeni budur. Doğu Almanya'yı yutan Alman burjuvazisi olağanüstü bir hızla güçlenirken Fransa ile ilişkilerini sağlamlaştırmakta, Rusya ise bir yandan Batı Avrupalı emperyalistler, diğer yandan Çin ile ilişkilerini güçlendirmektedir. Avrupa Birliği, bu anlamda Batı Avrupalı emperyalistlerin -İngiltere şimdilik dışta tutulmak kaydıyla- Amerika'nın kanatları altından çıkmasının diğer adıdır.

Bush yönetiminin akıl hocalarından olan, azılı neo-muhafazakâr William Kristol, yedi yıl önce Amerikalı senatörlere şöyle hitap etmekteydi: "İki dünya savaşı ve bir soğuk savaşın deneyimi gösteriyor ki; Avrupa'ya egemen olma tehlikesi içeren her devleti caydırmak veya gerektiğinde yenmekte hayati çıkarımız vardır... Buna karşılık; Orta ve Doğu Avrupa devletlerini jeopolitik bir ıssızlığın ortasında bırakırsak, Birleşik Almanya'nın olağanüstü güçlü çekim gücü ile potansiyel olarak yeniden canlanma gücü taşıyan Rusya arasında kalacaklardır. NATO, Orta ve Doğu Avrupa'ya genişleyerek, bölgedeki devletleri bu durumdan kurtarmaktadır." (8 Ekim 1997) Kristol bu sözleri söyledikten iki yıl sonra Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti NATO'ya dahil oldu. Bugün ise NATO, bu üç devlete ek olarak yedi bölge devletini daha bünyesine katmış bulunuyor (Litvanya, Letonya, Estonya, Romanya, Bulgaristan, Slovakya, Slovenya). Önümüzdeki yıllarda; Hırvatistan, Arnavutluk ve Makedonya'nın da "kulübe" girmesi muhtemel olacaktır.

Washington Times gazetesi, bu büyük genişlemenin ek bir faydasını şöyle ifade etmekte: "Böylece Avrupa'daki NATO müttefikleri, Türkiye ile doğrudan kara bağlantısına kavuşmuş oluyor. Bu yolla Ortadoğu ve Orta Asya'ya asker ve malzeme sevkiyatına olanak tanınmıştır."

Bu noktada; ABD'de 1990'ların ikinci yarısında kurulan "NATO'yu Genişletme Komitesi"nin ilk üyelerine yakından bakmakta fayda olacak: Paul Wolfowitz, Richard Perle, Peter Rodman ve Stephen Hadley. Bugün Bush yönetiminde önemli mevkilerde bulunan bu kişiler, aynı zamanda şu meşhur "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi"nin (PNAC) da üyeleri. NATO'nun "Avrupa'da Amerikan egemenliğini sağlamanın" da aracı olduğu kamuoyu önünde açıkça ifade edilemediği için, Washington, 1991'den bu yana, bu köhnemiş aygıtı yaşatmak için bir "bahane" aramaktaydı. Aranan bahane, 11 Eylül saldırılarından sonra "terörizm" şahsında bulunmuş görünüyor.

"Neomuhafazakâr" plan uyarınca bu askeri ittifak; bundan böyle "komünizm" ile değil "İslam" ile savaşa sevkedilecektir!

BİR TAŞLA BİRKAÇ KUŞ

Irak saldırısına karşı ABD'nin hiç beklemediği bir direnç gösteren Avrupa Birliği'nin önde gelen ülkelerinin bu "sevkiyat" karşısında şu ya da bu ölçüde "farklı" bir tutum alacağı, İstanbul'daki NATO zirvesinde görüldü.

Ancak zaten NATO'nun genişlemesi, Avrupa kıtasındaki güç merkezini "eski Avrupa"dan "yeni Avrupa" olarak adlandırılan ve siyasi olarak neredeyse hepsi Washington tarafından yönetilen Orta ve Doğu Avrupa ülkelerine kaydırma hesabının bir parçasıdır. Bu devletlerin kullanılması ile, NATO Konseyi'nde karar almanın "oybirliği"nden "oyçokluğu" sistemine geçirilmesi hesaplanmakta, böylece yeni işgal ve saldırıların önündeki tüm engeller kaldırılmak istenmektedir.

Bu anlamda; NATO doğuya doğru genişleyerek;

a. Rusya'yı sıkıştırmakta, ve

b. Almanya ve Fransa'nın başını çektiği Batı Avrupalı rakiplerin gücünü zayıflatmaktadır.

Görüldüğü üzere "Almanya'yı aşağıda, Rusya'yı dışarıda" tutmak için yeni bir yol bulunmuş görünüyor! Ancak dünyanın geldiği noktada; Batı Avrupalıların "böyle" bir NATO'yu kabul edeceği şüphelidir. Bu nedenle, İstanbul zirvesinde herkes tarafından açıkça görülen ABD-Avrupa çatışmasının, önümüzdeki dönemde şiddetlenmesi beklenebilir.

ABD yönetimi, attığı bütün adımlar ile NATO'yu, dünyanın her yerinde işgal ve saldırılara koşacak bir "çevik kuvvet" yapmayı amaçlamaktadır. Afganistan işgaline NATO'nun dahil edilmesi bu yönde atılan ilk somut adım oldu; Irak işgaline NATO'yu katma talebi ise, şimdilik reddedilmiş görünüyor. Ancak ABD'nin bu yöndeki girişimlerinin İstanbul zirvesiyle sona erdiği düşünülmemelidir. Washington, uluslararası konjonktürün uygun olduğunu düşündüğü ilk fırsatta, NATO'yu Irak'a sokmak için yeni hamlelerde bulunacaktır.

Kuşkusuz; Irak'a komşu olan tek NATO üyesi olan Türkiye'ye, bu politikalarda "koçbaşı" rolü biçilmek istenmektedir. Bu nedenle, ABD'nin ülkemizi Irak veya diğer bölge ülkelere karşı bir "maşa" olarak kullanması, ne pahasına olursa olsun engellenmek zorundadır.